

Opravična št.:

Up-1122/12, U-I-59/14

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2015:Up.1122.12

Akt:

Ustavna pritožba zoper sklep Vrhovnega sodišča št. I Up 51/20012 z dne 26. 9. 2012 v zvezi s sklepom Upravnega sodišča št. I U 1588/2011 z dne 16. 11. 2011

Obligacijski zakonik (Uradni list RS, št. 97/07 – uradno prečiščeno besedilo) (OZ), 134. čl.

Izrek:

Ustavna pritožba zoper sklep Vrhovnega sodišča št. I Up 51/20012 z dne 26. 9. 2012 v zvezi s sklepom Upravnega sodišča št. I U 1588/2011 z dne 16. 11. 2011 se ne sprejme.

Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti 134. člena Obligacijskega zakonika (Uradni list RS, št. 97/07 – uradno prečiščeno besedilo) se zavrže.

Evidenčni stavek:

Pobudnik nima pravnega interesa, če ne izkaže, da izpodbijana določba neposredno posega v njegov pravni položaj.

Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo, ker niso izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka 55.b člena Zakona o Ustavnem sodišču.

Geslo:

1.5.51.2.2 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku odločanja o ustavni pritožbi - Nesprejem, ker očitno ni kršitve ustavnih pravic.

1.5.51.1.2.1 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku abstraktne presoje - Zavrženje pobude - Ker ni pravnega interesa.

1.4.51.4 - Ustavno sodstvo - Postopek - Procesne predpostavke (v vseh postopkih razen v postopku ustavne pritožbe) - Pravni interes za vložitev pobude.

Pravna podlaga:

Člen 25.3, 26.3, 49.1, 55.b.2, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:**Dokument v PDF obliki:**

 [Up-1122-12, U-I-59-14.pdf](#)

Polno besedilo:

Up-1122/12-20

U-I-59/14-11

15. 10. 2015

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopkih za preizkus pobude in ustavne pritožbe Katarine Kresal, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška pisarna Miro Senica in odvetniki, d. o. o., Ljubljana, na seji 15. oktobra 2015

sklenilo:

1. Ustavna pritožba zoper sklep Vrhovnega sodišča št. I Up 51/20012 z dne 26. 9. 2012 v zvezi s sklepom Upravnega sodišča št. I U 1588/2011 z dne 16. 11. 2011 se ne sprejme.

2. Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti 134. člena Obligacijskega zakonika (Uradni list RS, št. 97/07 - uradno prečiščeno besedilo) se zavrže.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Pritožnica je vložila tožbo zoper načelno mnenje Komisije za preprečevanje korupcije (v nadaljevanju Komisija) št. 2/2011 z dne 10. 8. 2011. Upravno sodišče se je s sklepom izreklo za stvarno nepristojno za odločanje v tej zadevi in je po pravnomočnosti sklepa odstopilo zadevo v reševanje stvarno pristojnemu Okrajnemu sodišču v Ljubljani. Pritožnica je zoper sklep Upravnega sodišča vložila pritožbo, ki jo je Vrhovno sodišče zavrnilo.

2. Pritožnica zatrjuje kršitev 22., 23. in 25. člena Ustave. Meni, da je Komisija v izpodbijanem aktu presojala dolžnostno ravnanje pritožnice in je brez postopkovnih jamstev podala sodbo o njenem protipravnem ravnanju. Komisija naj bi kot državni organ izdala akt z opravilno številko, žigom in podpisom uradne osebe, v katerem s pozicije moči presoja dolžnostno ravnanje konkretne osebe. Zato v takem primeru ne more iti za razmerje med dvema zasebnopravnima subjektoma, temveč gre po mnenju pritožnice za razmerje oblastvenega organa in posameznika. Uvrstitev spora o zakonitosti takega akta med zasebnopravna razmerja naj bi bila napačna. Zoper posamični akt, ki ga je izdala Komisija, bi ji moralo biti zagotovljeno javnopravno sodno varstvo v upravnem sporu, ne pa civilnopravno varstvo. Civilnopravno sodno varstvo naj ne bi bilo enako učinkovito kot sodno varstvo v upravnem sporu, ker naj ne bi bilo mogoče doseči odprave nezakonitega akta Komisije. Navaja, da iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice izhaja, da mora biti primarni cilj sodnega varstva v primeru kršitev človekovih pravic odprava kršitve oziroma odprava vseh posledic nezakonitega dejanja ter vzpostavitev stanja, ki bi bilo, če nezakonito dejanje ne bi bilo storjeno. Meni, da je v njenem primeru učinkovito zgolj tisto sodno varstvo, ki omogoča odpravo izpodbijanega akta. Pritožnica naj bi v tožbi poleg kršitve osebnostnih pravic

zatrjevala tudi kršitev drugih človekovih pravic (pravica do domneve nedolžnosti, pasivna volilna pravica, svoboda dela in izbira zaposlitve). Z odrekanjem odločanja v upravnem sporu naj bi sodišči izključili možnost saniranja posega v pritožnične človekove pravice. Zato naj bi tudi sodišči kršili pravice iz 27., 43. in 49. člena Ustave.

3. Upravno in Vrhovno sodišče naj se do bistvenih očitkov pritožnice sploh ne bi opredelili. Pritožnica zatrjuje, da je v tožbi izpostavila pet vsebinskih sklopov, ki utemeljujejo odločanje v upravnem sporu, in sicer naravo izpodbijanega akta, dualizem osebnostnih pravic, neučinkovitost sodnega varstva v pravnem postopku, poseg v druge človekove pravice in razlike med načelnimi mnenji, izdanimi na podlagi Zakona o preprečevanju korupcije (Uradni list RS, št. 2/04 – v nadaljevanju ZPKor) in Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (Uradni list RS, št. 69/11 – uradno prečiščeno besedilo – v nadaljevanju ZIntPK). Upravno in Vrhovno sodišče naj se do teh očitkov ne bi opredelili. Vrhovno sodišče naj bi zgolj pavšalno navedlo, da načelno mnenje Komisije ni posamični akt, ne da bi se opredelilo do vsebine konkretnega mnenja. Navedlo naj bi, da pritožnica uveljavlja tudi kršitev drugih človekovih pravic, vendar naj bi neobrazloženo zaključilo, da gre pri tem dejansko za poseg v osebne pravice. Navedlo naj bi zgolj, da zaradi izjav posameznikov in uradnih oseb v sredstvih javnega obveščanja ni mogoče uveljavljati varstva v upravnem sporu. Pritožnica meni, da načelnega mnenja Komisije ni mogoče primerjati z izjavo uradne osebe v sredstvih javnega obveščanja. Vrhovno sodišče se naj ne bi opredelilo do vsebine civilnopravnega sodnega varstva in ga naj ne bi primerjalo s sodnim varstvom v upravnem sporu. Pritožnica meni, da Vrhovno sodišče v izpodbijanem sklepu Vrhovnega sodišča ni odgovorilo na nobeno od postavljenih vsebinskih vprašanj. Tudi sklep Upravnega sodišča naj ne bi vseboval razlogov o odločilnih dejstvih. Pritožnica se pri tem sklicuje na svojo pritožbo z dne 15. 1. 2012 in predlaga, naj jo Ustavno sodišče šteje kot sestavni del navedb v tej ustavni pritožbi.

4. Pritožnica je naknadno vložila tudi pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti 134. člena Obligacijskega zakonika (v nadaljevanju OZ). Po mnenju pobudnice je načelno mnenje Komisije, ki je predmet obravnavane ustavne pritožbe, posamični akt državnega organa, ki mora biti izdan ob upoštevanju 4. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13 – ZUP), torej se morajo pri izdaji akta smiselno uporabljati določbe splošnega upravnega postopka. Načelno mnenje, iz katerega je prepoznaven posameznik in se z njim presoja dolžnostno ravnanje tega posameznika, bi moralo uživati sodno varstvo na podlagi prvega odstavka 157. člena Ustave in ne na podlagi drugega odstavka 157. člena Ustave. Ker zoper akte Komisije ni zagotovljena pritožba, bi moralo sodno varstvo imeti tudi vlogo drugega pravnega sredstva iz 25. člena Ustave. Sodno varstvo zoper načelno mnenje Komisije bi moralo biti enako učinkovito kot pritožba v upravnem postopku. Zoper načelno mnenje Komisije bi moralo biti dopustno uveljavljati pritožbene razloge iz upravnega postopka. Ker 134. člen OZ ne omogoča izpodbijanja načelnega mnenja Komisije zaradi razlogov, iz katerih je mogoče sprožiti upravni spor o zakonitosti akta (prvi odstavek 157. člena Ustave), je po mnenju pobudnice v neskladju s 25. členom Ustave.

B. - I.

5. O pobudah za začetek postopka za oceno ustavnosti odloča Ustavno sodišče.^[1] V skladu s tretjim odstavkom 162. člena Ustave o tem, ali bo začelo postopek na podlagi ustavne pritožbe,

lahko Ustavno sodišče odloča v ožji sestavi. V prvem odstavku 54. člena ZUstS je določeno, da o začetku postopka na podlagi ustavne pritožbe odloči Ustavno sodišče v senatu treh sodnikov Ustavnega sodišča na nejavni seji. V primerih, ko je obravnava ustavne pritožbe povezana z obravnavo pobude, mora Ustavno sodišče skupno obravnavati pobudo in ustavno pritožbo. Če je treba pobudo in ustavno pritožbo zaradi povezanosti obravnavati skupaj, o tem, ali bo začelo postopek na podlagi ustavne pritožbe, ne odloča senat treh sodnikov (prvi odstavek 54. člena ZUstS), temveč odloča Ustavno sodišče. Zato je treba pri povezanih pobudah in ustavnih pritožbah ob upoštevanju prvega odstavka 49. člena ZUstS^[2] pri odločanju o sprejemu ali ne sprejemu ustavne pritožbe v obravnavo uporabiti določbe, ki urejajo sprejem oziroma zavrnitev pobude. V skladu s tretjim odstavkom 26. člena ZUstS o sprejetju oziroma zavrnitvi pobude odloči Ustavno sodišče s sklepom z večino glasov navzočih sodnikov. To pomeni, da v primerih povezanih pobud in ustavnih pritožb na podlagi tretjega odstavka 26. člena v zvezi s prvim odstavkom 49. člena ZUstS o sprejemu oziroma ne sprejemu ustavne pritožbe v obravnavo odloča Ustavno sodišče z večino glasov navzočih sodnikov.

6. Pritožnica meni, da je načelno pravno mnenje Komisije št. 2/2011 posamični akt, s katerim je bilo poseženo v njene pravice na področju javnega prava, zato ji je lahko učinkovito sodno varstvo zagotovljeno le v upravnem sporu. Z izpodbijanima sklepoma naj bi ji bilo poseženo v pravice iz 22. člena, prvega odstavka 23. člena in 25. člena Ustave.

7. Z očitki, da se je Upravno sodišče napačno izreklo za nepristojno za odločanje v tej zadevi in da je Vrhovno sodišče napačno zavrnilo pritožbo, pritožnica zatrjuje kršitev materialnega in procesnega prava. Ustavno sodišče ne presoja samih po sebi nepravilnosti pri uporabi materialnega in procesnega prava. V skladu s prvim odstavkom 50. člena ZUstS Ustavno sodišče preizkusi le, ali so bile z izpodbijano sodno odločbo kršene človekove pravice ali temeljne svoboščine. Ustavno sodišče bi lahko sklepa Vrhovnega in Upravnega sodišča razveljavilo le, če bi ugotovilo, da odločitvi sodišč temeljita na kakšnem, z vidika varstva človekovih pravic nesprejemljivem pravnem stališču ali če sta tako očitno napačni ter brez razumne pravne obrazložitve, da ju je mogoče oceniti za arbitrarni oziroma samovoljni. Za to pa v tem primeru ne gre.

8. Izpodbijana sklep Upravnega sodišča, s katerim se je izreklo za nepristojno za odločanje o tej zadevi in jo odstopilo v reševanje drugemu pristojnemu sodišču, in sklep Vrhovnega sodišča, s katerim je zavrnilo pritožbo, ne pomenita odločitve o zatrjevanih nezakonitih posegih v človekove pravice in temeljne svoboščine. Sklepa ne pomenita odrekanja sodnega varstva, temveč sta procesni odločitvi, ki pomenita le, da Upravno sodišče ni pristojno ter da ima pritožnica učinkovito sodno varstvo na razpolago pred sodiščem splošne pristojnosti. To pa je stališče, ki samo po sebi ne pomeni posega v pravico do sodnega varstva iz prvega odstavka 23. člena Ustave.[3] Iz istih razlogov so neutemeljeni tudi očitki o kršitvi 27., 43. in 49. člena Ustave.

9. Zoper odločitev Upravnega sodišča je pritožnica vložila pritožbo, o kateri je vsebinsko odločilo Vrhovno sodišče. S tem pa ji je bila pravica iz 25. člena Ustave zagotovljena in jo je tudi uporabila. Več od pritožbe ali drugega pravnega sredstva proti sodni odločbi Ustava v zavarovanje pravice do pravnega sredstva ne zagotavlja. Zato so neutemeljeni očitki pritožnice o kršitvi 25. člena Ustave.

10. Očitek pritožnice, da je načelno mnenje Komisije št. 2/2011 posamični akt, s katerim je bilo

poseženo v njen pravni položaj na področju javnega prava, je neutemeljen. Načelno mnenje je bilo v skladu s prvim odstavkom 84. člena ZIntPK sprejeto še na podlagi druge alinenje 18. člena ZPKor. Ustavno sodišče je v odločbi št. Up-730/08, U-I-54/08 z dne 12. 6. 2008 (Uradni list RS, št. 68/08, in OdlUS XVII, 74) že sprejelo stališče o pravni naravi načelnih mnenj, ki jih je Komisija izdajala na podlagi ZPKor.[4] Ustavno sodišče je v navedeni odločbi presojalo stališče sodišča, da z načelnim mnenjem Komisije v nobenem primeru ni mogoče poseči v človekove pravice in temeljne svoboščine ter zadeva zato ne sodi v sodno pristojnost. Ustavno sodišče je sprejelo stališče, da je lahko izdaja in objava načelnega mnenja Komisije, ki določeno ravnanje označi za dejanje korupcije in omogoča prepoznavo posameznika, dejanje ali akt državnega organa, ki lahko poseže v ustavne pravice posameznika. Zato mora biti zagotovljeno sodno varstvo ustavnih pravic. Vendar pa to stališče Ustavnega sodišča ne pomeni, da je bilo načelno mnenje, ki ga je izdala Komisija na podlagi ZPKor, posamični oblastni akt, s katerimi se je odločalo o pravicah, obveznostih in pravnih koristih posameznika na področju upravnega prava (upravni akt).[5]

11. Z izdajo in objavo načelnega mnenja se pravni položaj pritožnice ni neposredno spremenil. Načelno mnenje je pomenilo le bolj natančno določitev vsebine zakonskega pojma korupcije z ugotavljanjem dejanskih okoliščin v konkretnem primeru. Komisija pa ni imela pristojnosti, da bi drugim državnim organom nalagala izvedbo kakršnihkoli ukrepov. Pravne posledice, ki bi lahko pomenile poseg v pravice in pravne interese pritožnice, bi lahko nastopile šele z ukrepi ali odločitvami drugih pristojnih organov, če bi jih ti v okviru svojih pristojnosti izdali zoper pritožnico. Namen izdaje načelnega mnenja in vsebina mnenja sta izključevala, da bi navedenemu aktu pripisovali naravo oblastvenega posamičnega akta, s katerim bi se odločalo o pravicah in obveznostih posameznika ali pravne osebe. Načelno mnenje Komisije št. 2/2011 nima drugačnih značilnosti, kot zmotno meni pritožnica. Zato je očitke pritožnice, da bi ji moralo biti sodno varstvo zagotovljeno v upravnem sporu na podlagi 2. člena Zakon o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, 62/10 in 109/12 - v nadaljevanju ZUS-1), neutemeljen.

12. Neutemeljeni so tudi očitki pritožnice, da bi ji moralo biti varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin zagotovljeno v upravnem sporu na podlagi 4. člena ZUS-1. Četrti odstavek 15. člena Ustave je *lex specialis* v razmerju do prvega odstavka 23. člena Ustave in prizadeti osebi zagotavlja, da lahko v sodnem postopku uveljavlja varstvo svojih človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Te je načeloma mogoče varovati v vseh sodnih postopkih. Da ne bi nobena kršitev človekove pravice ali temeljne svoboščine ostala brez sodnega varstva, pa drugi odstavek 157. člena Ustave določa varovalko, da pristojno sodišče v upravnem sporu odloča tudi o zakonitosti posamičnih dejanj in aktov, s katerimi se posega v ustavne pravice posameznika, če ni zagotovljeno drugo sodno varstvo.[6] Sodno varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin v upravnem sporu na podlagi drugega odstavka 157. člena Ustave in prvega odstavka 4. člena ZUS-1 je torej subsidiarno, če varstva ni mogoče doseči v nobenem drugem sodnem postopku.

13. Ključno vprašanje v sporih na podlagi drugega odstavka 157. člena Ustave oziroma prvega odstavka 4. člena ZUS-1 je, ali je tožniku zagotovljeno drugo sodno varstvo pravic. Da bi lahko sodišče, pristojno za odločanje v upravnem sporu, to sodno varstvo zaradi subsidiarnosti izključilo, mora odgovoriti na dve vprašanji: a) na vprašanje, ali obstaja drugo (primarno) sodno varstvo, ki izključuje upravni spor, in če obstaja, katero sodno varstvo je to, in b) na vprašanje, ali je takšno (primarno) sodno varstvo učinkovito. Šele pozitiven odgovor na obe vprašanji je lahko podlaga za to, da se sodišče, pristojno za odločanje v upravnem sporu, iz tega razloga izreče za nepristojno.[7] Glede učinkovitosti drugega sodnega varstva je Ustavno sodišče že sprejelo

stališče, da za učinkovitost tega ni treba, da je prizadeti osebi pred pristojnim sodiščem zagotovljeno uveljavljanje enakih zahtevkov, kot jih lahko uveljavi v upravnem sporu zaradi varstva človekovih pravic.[8] Zadostuje, da lahko oseba v okviru pravnega sredstva ali drugega zahtevka zatrjuje in uveljavlja tudi kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin.[9]

14. V obravnavanem primeru sta Upravno in Vrhovno sodišče odgovorili na obe vprašanji. Sprejeli sta stališče, da ima pritožnica za varstvo svojih človekovih pravic in temeljnih svoboščin na razpolago sodno varstvo v pravnem postopku, in sta ji pojasnili, zakaj naj bi bilo to drugo sodno varstvo učinkovito.[10] Zgolj dejstvo, da se pritožnica s tem stališčem sodišč ne strinja, ne more utemeljiti kršitve človekovih pravic.

15. Pritožnica tudi zatrjuje, da se Vrhovno in Upravno sodišče nista opredelili do bistvenih očitkov pritožnice. Iz 22. člena Ustave izhaja obveznost sodišča vzeti na znanje navedbe strank, jih pretehtati in se do tistih navedb, ki so bistvenega pomena za odločitev, v obrazložitvi odločbe tudi opredeliti. Iz te pravice pa ne izhaja obveznost sodišča, da se opredeli do tistih navedb stranke, ki za odločitev o zadevi niso bistvene ali so očitno neutemeljene. Pri tem tudi ni nujno, da je opredelitev do navedbe stranke izrecna, ampak zadostuje, da odgovor smiselno izhaja iz obrazložitve. Prav tako pritožbeno sodišče ni dolžno ponavljati materialnopravnih razlogov za odločitev, s katero se strinja, če je obrazložitev nižje stopnje dovolj izčrpna in popolna. Ob upoštevanju navedenih izhodišč sledi, da je očitek pritožnice, da se Vrhovno in Upravno sodišče nista opredelili do pritožbenih razlogov in argumentov, neutemeljen. Vrhovno in Upravno sodišče sta pojasnili, zakaj menita, da načelno mnenje Komisije ni posamični akt, s katerim bi se odločilo o pravicah, obveznostih in pravnih koristih. Obrazložili sta, zakaj je pritožnici drugo sodno varstvo zagotovljeno v pravnem postopku in zakaj sta sprejeli stališče, da pritožnica v tožbi uveljavlja le kršitev osebnostnih pravic in ne drugih človekovih pravic. Ne gre torej za to, da bi Vrhovno in Upravno sodišče prezrli navedbe pritožnice, temveč za to, da se pritožnica ne strinja s stališči, na katerih temeljita izpodbijani odločitvi. Zato so neutemeljeni očitki pritožnice o kršitvi 22. člena Ustave.

16. Pritožnica predlaga, naj Ustavno sodišče pritožbo zoper sklep Upravnega sodišča upošteva kot sestavni del ustavne pritožbe. Ustavno sodišče ne more v okviru ustavne pritožbe presojati pritožbenih ugovorov v celoti. Pritožnica bi morala v ustavni pritožbi vsaj navesti, v katerem delu je vsebina pritožbe relevantna za presojo kršitev človekovih pravic. Tega pa pritožnica ni storila, zato teh očitkov Ustavno sodišče ne more presojati.

17. Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo, ker niso izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka 55.b člena ZUstS (1. točka izreka).

B. - II.

18. Pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti lahko da, kdor izkaže svoj pravni interes (prvi odstavek 24. člena ZUstS). Po drugem odstavku navedenega člena je pravni interes podan, če predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, katerega oceno pobudnik predlaga, neposredno posega v njegove pravice, pravne interese oziroma v njegov pravni položaj.

19. Izpodbijana določba ne učinkuje neposredno. Predpostavka za vložitev ustavne pritožbe in

pobude je v takem primeru tudi izčrpanost pravnih sredstev po vsebini, kar pomeni, da mora pobudnik svoje trditve o domnevni protiustavnosti zakonske ureditve uveljavljati že v postopku pred pristojnimi sodišči. Skladno z 22. členom Ustave je sodišče dolžno navedbe o protiustavnosti argumentirano zavrniti ali pa v skladu s 156. členom Ustave prekiniti postopek in začeti postopek za oceno ustavnosti izpodbijanih zakonskih določb pred Ustavnim sodiščem. Pobudnica je v sodnem postopku zatrjevala, da je sodno varstvo na podlagi 134. člena OZ neučinkovito, ni pa uveljavljala protiustavnosti 134. člena OZ v sodnem postopku pred sodišči. Glede na pogoj predhodne izčrpanosti pravnih sredstev pobudnica ne izkazuje neposrednega pravnega interesa za začetek postopka za oceno ustavnosti izpodbijane zakonske določbe (tako že v sklepu Ustavnega sodišča št. U-I-330/05, U-I-331/05, U-I-337/05 z dne 18. 10. 2007, Uradni list RS, št. 101/07, in OdlUS XVI, 79). Zato je Ustavno sodišče njeno pobudo zavrglo (2. točka izreka).

C.

20. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi tretjega odstavka 25. člena, tretjega odstavka 26. člena v zvezi s prvim odstavkom 49. člena in drugim odstavkom 55.b člena ZUstS v sestavi: predsednik mag. Miroslav Mozetič ter sodnice in sodniki dr. Mitja Deisinger, dr. Dunja Jadek Pensa, mag. Marta Klampfer, dr. Etelka Korpič – Horvat, dr. Ernest Petrič, Jasna Pogačar, dr. Jadranka Sovdat in Jan Zobec. Prvo točko izreka je sprejelo s petimi glasovi proti štirim. Proti so glasovali sodnici Jadek Pensa in Sovdat ter sodnika Deisinger in Zobec. Drugo točko izreka je sprejelo soglasno.

mag. Miroslav Mozetič
Predsednik

[1] V skladu s tretjim odstavkom 162. člena Ustave Ustavno sodišče odloča z večino glasov vseh sodnikov, če Ustava ali zakon za posamezne primere ne določa drugače. O glavni stvari v zadevah iz 21. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) odloči Ustavno sodišče z večino glasov vseh sodnikov, če ni s tem zakonom določeno drugače (drugi odstavek 41. člena ZUstS).

[2] Prvi odstavek 49. člena ZUstS določa: "Določbe IV. poglavja tega zakona se smiselno uporabljajo tudi za postopek in odločanje o drugih zadevah iz pristojnosti Ustavnega sodišča, kolikor ni drugače določeno s tem zakonom."

[3] Primerjaj s sklepom Ustavnega sodišča št. Up-438/09 z dne 24. 3. 2010.

[4] Ustavno sodišče je to stališče potrdilo v sklepu št. Up-438/09.

[5] Ustavno sodišče je v 11. točki obrazložitve odločbe št. Up-730/08, U-I-54/08 navedlo: "Načelno mnenje Komisije nima značaja posamičnega akta, s katerim bi se odločalo o pravicah, obveznostih in pravnih koristih posameznika."

[6] Na zakonski ravni vsebuje skoraj identično določbo prvi odstavek 4. člena ZUS-1, ki se glasi: "V upravnem sporu odloča sodišče tudi o zakonitosti posamičnih dejanj in aktov, s katerimi organi posegajo v človekove pravice in temeljne svoboščine posameznika, če ni zagotovljeno drugo sodno varstvo."

[7] Primerjaj z odločbami Ustavnega sodišča št. Up-547/04 z dne 3. 3. 2005 (Uradni list RS, št. 29/05, in OdlUS XIV, 35), št. Up-661/04 z dne 12. 1. 2006 (Uradni list RS, št. 9/06), št. Up-1321/06 z dne 22. 5. 2008 (Uradni list RS, št. 59/08, in OdlUS XVII, 36).

[8] Primerjaj z odločbo Ustavnega sodišča št. Up-360/09 z dne 3. 12. 2009 (Uradni list RS, št. 105/09)

in sklepom Ustavnega sodišča št. Up-2962/08 z dne 23. 6. 2009.

[9] Primerjaj z odločbo Ustavnega sodišča št. Up-360/09.

[10] Primerjaj s sklepom Ustavnega sodišča št. Up-438/09.

Vrsta zadeve:

ocena ustavnosti in zakonitosti predpisov in drugih splošnih aktov
ustavna pritožba

Vrsta akta:

zakon
posamični akt

Vlagatelj:

Katarina Kresal, Ljubljana

Datum vloge:

5. 12. 2012

Datum odločitve:

15. 10. 2015

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

zavrženje
nesprejem ustavne pritožbe

Objava:

Uradni list RS, št. 82/2015

Dokument:

US30769